

LIB. I. Investigatio Altitudinis Poli.

3

Argolo, adaptasse meridiano Lugdunensi, ut sic temporis æquationem, quæ ex meridianorum differentiâ oritur, perpetuò devitemus.

Calculus veri motus Solis Lansbergianus.

Ab initio annorum Christi, ad hoc momentum, effluxerunt anni Juliani pleni 1657: Menses communes octo: dies 29 sub meridiano Lugdunensi apparenter: quibus debentur hi motus.

<i>Æquinoctiorum.</i>			
	<i>Sex.</i>	<i>grad.</i>	<i>I II</i>
Anomalia Æquinoctiorum	0	2	30 8
Prosthaphæresis Æquinoctiorum addenda			9 15
<i>Solis.</i>			
	<i>Sex.</i>	<i>grad.</i>	<i>I II</i>
Medius motus Solis	3	18	59 20
Anomalia centri	3	19	3 56
Prosthaphæresis centri addenda		1	56 6
Apogæi medius motus	1	36	16 2
Apogæi medius æquatus	1	38	12 8
Anomalia orbis vera	1	40	47 12
Prosthaphæresis orbis subtrahenda		1	59 21
Medius motus Solis ab Æquinoctio vero	3	19	8 35
Ergo Sol erat in gradu		17	9 14
Ascensio recta Solis temp. 195 47 38.			14 2

Propter æquationem dierum naturalium, auferenda sunt à tempore apparenti horæ scrup. 21, ut fiat tempus æquale hora 11 39 ante meridiem. Erat autem Sol tunc temporis in grad. 17 8 23 2; & declinatio ejus Austrina graduum 6 45 4: quæ addita altitudini Solis veræ graduum 37 26 58, componit elevationem Æquatoris Lugdunensis graduum 44 12 2.